

Tyborg:

Reklamné halušky

„Hľadám slovensko-maďarského reklamného textára - s maďarským povedomím!“ – stálo v bratislavskom inzertnom časopise. Adresa, telefón v redakcii.

Prihlásil som sa. Som síce štátnym príslušníkom slovenským, predsa však Maďar. Viem – aj – po slovensky nápadito písať. Slovko „aj“ súvisí s mojim skromným názorom o svojej výnimočnej schopnosti písať po maďarsky. Vysoké seba hodnotenie je ale gordickým uzlom achillovej päty mojej spisovateľskej citadely. Trafí doňho ostrá kritika – presekne ho. Citadela sa zrúti ako hrad z kariet. Spopod ruín sa vyplazím... a na čas sa zavriem do svojej slonovinovej veže na siedmom poschodí.

Zo slonovinovej veže - po ostatnom zrútení hradu – som sa znovu opovážil vyjsť medzi ľudí uchádzaním sa o prácu textára. V deň, v ktorý som sa mal predstaviť, poobliekal som sa mladistvo. Reklamná profesia je mladistvá. Päťdesiatnici ako ja, keď sa chcú zamestnať v reklame, nahodia sa slávnostne – akoby šli na vlastný pohreb. Na rozdiel od nich som si dal hnedé džínsy a fialové tričko. Sandále a dioptrické okuliare. Pod pazuchu čierny fascikel so skvostami svojich textov.

Vítala ma asistentka. Šéf príde na rad až po mojom – možno - úspešnom teste. - Vyzlečte sa, prosím... - povedala asistentka s výzorom dievčatka, pod tridsiatkou sa mi všetky javia rovnaké. - Chcela ti povedať ujo... – pošepol môj čertík. Prosba asistentky ma neprekvapila, reklamný svet je aj ríšou šoku.

- Test spočíva v EKG meraní – ukázala na prístroj pri váľande za otvorenou španielskou stenou. Prístroj som spoznal.

Aj preto, lebo veľkými písmenami na ňom bolo „EKG“. Okuliarmi vidím mladistvo.

- Aj tie si vyzleč! – hovorí môj čertík, keď som sa za španielskou stenou dostal až k svojim obstarožným trenérkam. – Pokračuj – huckal ma – bez trenírok si najmladistvejší...Trenky zostali. Zvalil som sa - ako sa zvaliť má - na váľandu. Dievčatko mi natrelo hrudník a členky s EKG gebuzinou. Polepilo ma čudami podobnými držiakom na uteráky.

Sadla si k EKG. Prístroj je – že vraj – komplikovanejší ako bežný. Patrí k nemu aj prehrávač videí s obrazovkou. Vložila videokazetu. - Skontrolujem maďarské povedomie. Ak uspejete u mňa, tak otázku vašej schopnosti písať po slovensky bude mať na starosti šéf – povedala asistentka. Prehrám vám krátke záznamy pamätných športových bitiek. Športové víťazstvá, lebo Slováci a Maďari od vynájdenia filmu inú bitku nevyhrali. Test nie je o historických poznatkoch uchádzača – znela inštruktáž.

Zapla EKG, aj obrazovku. Aj jeden spínač. Na obrazovke prvé zábery. Sekvencie z finále Československo - Západné Nemecko v Belehrade na majstrovstvách Európy v sedemdesiatom šiestom. Spolu sme sa tešili so slovenskými kamarátmi z víťazstva Československa. EKG bzučí, zaznamenáva krivky elektrických signálov môjho srdca. - Šéf je neomylný pri posudzovaní emócií skrývajúcich sa za nimi – znel komentár asistentky. Na obrazovke sú zaujímavé momenty zápasu. Záver: víťazný gól Panenku! Srdce mi radostne bije - krivky na EKG triumfálne skáču - aj po tridsiatich rokoch.

Ďalší záznam: Maďarsko - Brazília zo šesťdesiateho šiesteho, majstrovstvá sveta vo futbale v Anglicku. Rozhodujúci zápas v skupine. Florián Albert sa preklúčkuje

cez brazílsku obranu – tlkot srdc sa zrýchľuje, krivky začnú tancovať. Ferenc Bene strelí gól! – srdce mi poskočí, krivky tiež. Záver zápasu: vyhrali Maďari!...Srdce a krivky jasajúúúú...

- A teraz zápas Československo - Maďarsko – povedala asistentka. Rozhodujúci zápas v kvalifikácii, v Marseille v šesťdesiatom deviatom. Világoš Maďarov vo futbale! Podľa Maďarov „A cseh-magyar tragédia“. My ale milujeme tento Világoš! Teší nás viac, ako tá čierna bodka Maďarov pri Világoši v meruôsmych rokoch... – poznamenala zlatučká šéfova pomocníčka.

Po štyridsiatich rokoch, vidiac debakel Maďarov, som sa znovu rozplakal. Asistentka mi poutierala slzy – s hraným súcitom. Aj EKG gebuzinu z hrudníka a členkov. Poobliekal som sa. - U mňa vybavené! – povedala na záver. – Poprosím vás teraz tam...! – ukázala na jedny dvere – tušil som, že na šéfove - a podala mi EKG záznam.

Zaklopal som. - Ďalej! – bolo počuť. Vstúpil som. Kancelária šéfa sa podobala na knižnicu či laboratórium. Do očí mi udreli farebné kresby – povešané na jednej bočnej stene. Znázorňovali vývoj človeka. Ale len po nášho spoločného predka s ľudoopmi. Fantázia grafika hlbšie do minulosti akoby nefungovala. Šéf – asi tak starý ako ja – sedel za písacím stolom. Na časti stola mal kopolu kníh. Vedľa nich väčší mikroskop. Predstavil som sa šéfovi, a ponad stôl som mu podal svoje EKG papiere.

Kým šéfa zamestnalo moje EKG zrkadlo emócií, poobzeral som sa. Po strop siahajúce police kníh. Medzi knihami dva veľké ostrovy lekársko-genetických a historicko-vedeckých monografií. Niektoré z genetiky mi boli len povedomé. Časť kníh ostrova zväzkov histórie som ale dobre poznal. Súčasná slovenská historiografia Uhorska: historické priezviská

Maďarov písané po slovensky. Pomsta Slovákov za stovky rokov mrzačenia mien Slovákov Maďarmi. Pravda, abeceda vtedajších Tótov – nič v zlom – dlho neexistovala... Moje úvahy prerušilo mrmlanie. To šéf skúma zádumčivo moje EKG. Dúfal som, že bude spokojný.

Vrátil som sa k svojim myšlienkam o zmrzačení historických maďarských mien. - Kurevská bezočivosť Tótov...! A Nemcov prečo nie? - tých nemusíte mrzačiť? A Francúzov tiež nie? A Angličanov? Ich abecedy sú vám dobré? Našu oseriete? Prekrstíte našich velikánov? – začal som v duchu, ako vždy, keď som natrafil na Rakociho, Košúta alebo Bočkaja, namiesto Rákócziho, Kossútha alebo Bocskaya. Keby bol šéf chodiacim EKG, tak registruje zlostný čardáš môjho srdca. - Ešte dobre, že Maďarsko, na odvetu, mnohokrát vypúšťa diakritiku slovenských mien... Požičané Slovákom tvrdo vracia.

Šéf – teda môj možno šéf – prestal mrmlať. - V poriadku... – vyjadril sa k EKG. Koľko paralel medzi Slovákami a Maďarmi!... – rozjímal sa. Zoberme najväčších básnikov našich národov, Hviezdoslava a Petőfiho...

Povedal Petėfi. - Vysloviť takto Petőfiho je OK... Ale tak aj písať?... - pomyslel som si zlostne. To by mi ale rozhojďalo EKG!...A prečo povedomím Maďar a geneticky Slovák Petőfi - pôvodne Petrovič - môže byť aj u Slovákov ešte stále Petőfim? Je to trest za to, že sa mu neráčilo zostať po otcovi Petrovicsom?...

Napadlo mi aj to, že Pavla Országha Hviezdoslava nepíšu Slováci po slovensky. On si svoje pôvodné priezvisko Országh mohol ponechať? Lebo bol Slovák? Kossúth si ho ale u slovenských historikov ponechať nemôže, lebo bol Maďar?

Csáka trenčianskeho píšú teraz Slováci Čák – hoci možno bol počas života väčší Slovák, ako Országh. Používať ctené meno ctenej famílie Csákovcov je zakázané? Ved' si nepísali priezvisko Csák po čínsky, ani azbukou!

Takéto myšlienky sa mi hmýrili po ich chaotických, ale dobre vyšľapaných chodníkoch, obrúbenými paradoxmi...

- Hviezdoslav a Petéfi...Zaujímavá paralela – prebýjali sa šéfove slová cez clonu mojich úvah. Prehnane povedané, najväčším básnikom Maďarov je Slovák a Slovákov Maďar... – uvažoval šéf zamyslene.

- Je to bežné, ved' najväčším kresťanom bol Žid. Gény nerozhodujú! Ale činy a pocit spolupatričnosti... – mudroval som.

- Jasné, že si to myslíte, keďže sa cítite Maďarom napriek tomu, že ste Slovák! – hladkal si bradu šéf. S týmto jeho výrokom som radšej nepolemizoval. Nenechám sa nasrať...

- Milý pane – povedal som šéfovi - ukážem vám perly svojich textov, ktoré by mohli byť aj reklamné! – vytiahol som spod pazuchy svoj čierny fascikel.

- Nie je potrebné... – zabrzdil ma šéf. - Radšej predtým, ako vám dám skúšobnú úlohu, niekoľko slov o mojich podnikateľských plánoch a o širších súvislostiach vašich možných budúcich úloh.

- Som samé ucho – odpovedal som.

- Východiskovým bodom mojich plánov je asymetria medzi maďarským gulášom a slovenskými haluškami. Chýba reciprocita z hľadiska národných jedál. Na Slovensku povieme, že sme dostali chuť na maďarský guláš. Maďar len to, že by si dal bryndzové halušky - o slovenských haluškách nepreriekne ani muk...

- Veru, žiadna reciprocita... – súhlasil som.

- A na internete? Maďarský guláš až 1 250 000-krát. Bryndzové halušky úbohých 52 000-krát. Po maďarsky nanajvyš ak tak „szlovák sztrapacska“ - a aj to len 4 600-krát. Reciprocita?

- Žiadna... – súhlasil som, hoci internetová presila guláša mi v hĺbke duše imponovala.

- Dá sa to zmeniť!....Poviem vám ako...Sadnite si! Káva príde hneď.

Sadli sme si k stolíku do kresiel. Káva vošla. - Prvý krok: reťazec malých haluškární - pustil sa šéf do svojho výkladu. Niečo ako McDonald's - zatiaľ v menšom vydaní, ale s honosným názvom Halushka's. Ak by som vás zamestnal, mohli by ste ešte uvažovať o lepšom názve – pozrel na mňa veľavravne.

- V Karpatskej kotline, v oblastiach, kde žijú ľudia po maďarsky a aj po maďarsky hovoriaci, je dobrá kúpna sila. A bude tam aj chuť. Konkurencia na dolniakoch z hľadiska halušiek je menšia ako v horských oblastiach obkolesujúcich Karpatskú kotlinu. V horách sa z ovčieho mlieka kuchtia halušky od pradávna. A to vo všetkých ich obmenách... - zamyslel sa šéf.

- Nezačíname teda s vytúženým reťazcom honosných haluškární Halushka's – to až neskôr. Najprv skromne. Malé búdky s haluškami – pokračoval - ale s veľkým sortimentom. Najrôznejšie halušky hlavne pre Maďarov. Pre veľa Maďarov! Čoby veľa..., pre záplavy Maďarov!!! – nadchýnal sa šéf. - Závisí to od reklamy a od halušiek. Vašou úlohou by bola reklama. Mojou sú halušky!

- Vyskúšam vás teda! – pokračoval už pokojne. – Na základe známej básničky poľsko-maďarského priateľstva – hneď diktujem – za päť minút stvoríte rovnako dlhú básničku

o slovensko-maďarskom priateľstve. Po slovensky, aj po maďarsky. A nech sú v nich halušky!

- Teda ten poľsko-maďarský vzor, bez halušiek: Polák-Venger dva bratánki, i do šábli i do šklánki! – predniesol vzorovú rýmovačku šéf.

Maďarský ekvivalent som dobre poznal: „Lendel-Maďar két jó barát, edűt harcol š issa borát!“ – ale nechal som si to pre seba.

- A teraz tvorte, majte to hotové o päť minút! – rozkázal šéf.

O päť minút som mu svoje diela prečítal. Najprv po slovensky: - Slovák-Maďar kamaráti, pri guláši, pri halušky! – a pozrel som sa s obavami na šéfa. Koniec samozrejme nemal byť „y“, ale „ách“. Ale čoho by som nebol schopný kvôli rýmu...

- Yyyy..., yyyy...vychutnával pochybovačne koniec posledného slova - a súčasne aj rýmovačky - šéf.

- A maďarská verzia? – pýtal sa.

- Slovák-maďar jó barátok, guľášť esnek, haluškáznok! – povedal som smelo. Až na poslednú slabiku smelo, lebo len tú málo smelo...keďže posledná slabika správne mala byť „ak“, a nie „ok“.

- Melódia dobrá!... – chválil rýmovačku - maďarčinu zjavne ledva ovládajúci, ale istotne muzikálny – možno môj šéf.

A potom rozhodnutie: – Prijatý! Ráno o deviatej tu! Dovidenia! – rozlúčil sa môj určite šéf.

Na druhý deň sme šli autom do Komárna – podľa šéfa. Podľa mňa aj do Komáromu. Predchádzajúci deň tam vyrástla búdka s haluškami. Prvá malá lastovička budúceho reťazca Halushka's. Mobilná verzia búdky je o pár dní hotová. Ak búdka s haluškami bude mať úspech, tak niekoľko sto búdok –

mobilných a nemobilných - rýchle vyrobí jedna severoslovenská továreň. Roztočí sa haluškové šialenstvo. Časom – čím skôr - sa vybudujú aj honosné haluškárne Halushka's. - Podmaníme si Maďarsko! Karpatskú kotlinu! Naše halušky budú vždy a všade!!! – jasal šéf cestou do Komárna - súčasne do Komáromu.

Búdka s haluškami sa zrodila v tržnici Komáromu...no dobre teda, súčasne aj Komárna. Na búdku som zavesil dvojjazyčný plagát. „S haluškami na večné časy!“ - „Sztrapacskával örök időkre!“ Pri tvorbe týchto hesiel som sa prispôbil tomu, že pre Maďarov sú halušky – zatiaľ - strapačkami. Heslá napísané hrubými písmenami. Tak hrubými, ako čiara za minulosťou, v ktorej sme písali „So Sovietskym zväzom na večné časy!“. V prípade halušiek „na večné časy“ to zaváňalo otravou žalúdka. Účel svätí slogany...

- Dobrá parafráza... – chválil šéf moje heslo, dôverujúc, že to maďarské je ekvivalentné slovenskému. – Chýba mi tam ale slovenskosť halušiek. Nabudúce nezabudnúť! Slovenskosť - naša priorita!

Halušky predávala dvojjazyčná predavačka. Potajomky ich aj ochutnávala, napriek svojej dvojjazyčnosti nerozoznateľne jednojazyčne. -Teššék!...Prosím! – ponúkala halušky zvedavcom, ktorí stáli pred búdkou stojacim zvedavcom. V ponuke boli bryndzové, kapustové, tvarohovo-smotanové a pre ľudí s perverznou chuťou aj lekvárové a kakaové. Porciovaný tovar predavačka vyberala z chladiaceho boxu. Boli v ňom umelohmotné škatule s haluškami. Prihrievala ich podľa výberu zákazníka.

Na moju otázku, že kde halušky pripravujú, šéf odvetil: „Na severe“. V malom ekologickom závode ukrytom v horách severného Slovenska. Pre výrobu potrebnú pramenistú vodu,

čerstvé ovčie a kravské mlieko, biozemiaky a biomúku získavajú z tamojšieho regiónu. Presné miesto závodu je tajné. Technológie výroby halušiek sú totiž tajuplné mutácie tradičných receptov, prispôbené súčasnosti.

Ochutnal som bryndzové. Neboli také, aké som očakával. Boli lepšie. Aj ako tie, ktoré si pamätám z detstva! Tieto boli lepšie, lebo z maminých akurát bryndzové mi nechutili. Napriek tomu, že mama bola kuchárkina dcéra a umenie variť dostala do vienka.

Mamine kapustové ale boli bohovské! Po bryndzových som si teda vyžiadal od predavačky kapustové, aby som ich porovnal s maminými. Čuduj sa svete, tieto boli tiež výborné! Chutili skoro ako kapustové vrcholy môjho detstva. Ťarcha mojej už otupenej schopnosti vnímať chute mi bránila v tom, aby som sa znovu dostal na jeden z vrcholov gastronomických zážitkov detstva.

Ďalší deň sme mali ísť do maďarského Komáromu, skúsiť šťastie s haluškami. Tam už tiež stála búdka pripravená na premiéru halušiek.

- Cez deň mi šlo na nervy to neustále „tešík, tešík...“ – povedal šéf ešte večer, v jednej komárňanskej - a podľa mňa súčasne aj komáromskej - ha-ha-ha – vinárni.

- Uznávam, praktickejšie je začať s tešíkom – pokračoval. Väčšina zákazníkov v Komárne je maďarská. Tešíky ma ale predsa rozčuľujú. Sme na ne my Slováci alergickí. Až v génoch máme zakorenenú tú našu „tešíkalergiu“!

- Na maďarskom guláši odchovaní Komárňania alergickí na halušky ale nie sú. Žrali ich, chutia im – oživil som spomienku na komárňanský haluškový úspech, ignorujúc poznámku o tešíkoch, ...po mojom o teššékoch.

- Niet sa čo čudovať. Žalúdky Komárňanov sú slovenské žalúdky. Možno niekedy len sčasti, ale častejšie až úplne –

skonštatoval šéf. – A žalúdky Komáromčanov tiež – dodal zasvätené a myslel určite na historicky druhú polovičku Komáromu na pravom brehu Dunaja, na náš cieľ nasledujúceho dňa... a možno na cieľ svojich zámerov, o ktorých vtedy som ešte nič netušil.

Protimaďarská poznámka šéfa po predchádzajúcej úvahe o „tešík, tešík“ ma neprekvapila. Protimaďarský aspekt jeho poznámky je v tom, že poslovenčenie „maďarského žalúdka“ zodpovedá viere nemalej časti súčasných slovenských historikov, že na Slovensku žijú len Slováci a Cigáni, z ktorých mnohí žiaľ zatiaľ papuľujú aj po maďarsky.

Na poznámky tohto druhu rezignujem. Moja menšinová životná skúsenosť je, že nielen od hlupákov počujem nepríjemné. Dôvod rezignácie: ani my Maďari nie sme o nič lepší.

Oči šéfa sa ligotali. Nielen od skonsumovaného vína. Akoby som v jeho pohľade objavil šialeného internistu, neomylné rozoznávajúceho slovenské a maďarské žalúdky...

Nasledujúci deň som nešiel so šéfom do Komáromu. Ale busom do Bratislavy, teda do Požoňu. Nie, neurazil som sa kvôli večerným poznámkam šéfa, ale dcéra mu volala – ešte do vinárne – že musí odcestovať a nemá na koho nechať Emeše. Šéfovú Emeše, ktorá je u nej v opatere. Šéf mi povedal, že síce ma prijal ako odborníka na reklamu, ale bol by mi vdáčný, keď by som prijal úlohu prechodného opatrovateľa Emeše. Chodiť do agentúry nebude treba. Stačí, ak mu reklamné texty zašlem internetom. Súhlasil som.

V ďalšej časti večera ma už šéf nedráždil. Vtipkovali sme. Aj na účet Emeše – na jej účet vlastne ja. Prezradil som, že Emeše je starodávne maďarské meno. - Čo znamená? – pýtal sa šéf. – Nevie? Ved' má Emeše... – čudoval som sa.

Šéf je moja veková kategória, tak vo vysvetlení mena Emeše som vychádzal z toho, že hoci je Slovákom, môže mať spomienky z detstva na večerné rozprávky maďarskej televízie. Mal ich.

- Emeše je skratkou maďarského ekvivalentu večernej rozprávky „ešti meše“ - povedal som. Šéf sa usmial. Moje ďalšie vysvetlenie bolo: „Emeše...je aj e-meše, teda elektronická rozprávka po maďarsky“. Šéf sa neusmial. Vybrali sme sa do hotela.

Na autobusovej stanici v Bratislave ma už čakali: šéfova dcéra a Emeše. Moje auto bolo neďaleko stanice. Prevezmem Emeše a zaveziem sa s ňou ku mne. Aj sa to tak stalo. Cestou ku sebe sa Emeše napchávala banánom. Mlčala. Hovoriť nevedela, len škriekať, ako opica. Ako taká opica, ako Emeše. Chlpatá, niečo medzi šimpanzicou a orangutanicou. Emeše bola opica. Namiesto psa Dunča, alebo kocúra Rúfusa, šéf má opičiu samicu Emeše.

Pred jednou križovatkou zápcha. Čakali sme. V spätnom zrkadle som pozoroval Emeše. Nazrel som sa aj do návodu od šéfovej dcéry: „Je čistotná, všetko papá. Rada sa kúpe vo vani.“ Vaňu vo svojej slonovinovej veži nemám. Bude jej stačiť sprchový kút.. – vyčiarkol som v duchu z návodu kúpanie vo vani. „Rada sa skrášli – rúž, tiene na oči, lak na nechty skryť pred ňou!“ – znel ďalší bod. Nie som transvestita, nič z toho doma nemám – skonštatoval som. “Je múdra, dobre rozumie po maďarsky, slovensky, nemecky, menej francúzsky a anglicky. Trochu aj čínsky a japonsky!“ – zneli ďalšie informácie. Zasmial som sa.... Fešná opička! – hodnotil som ju pri pohľade do spätného zrkadla. Súmerná tvár ľudoopa. V štýle človeka ...ale na ženu priveľmi zarastená. Rad áut sa znovu pohol.

Vzťah človeka s opicou je komplikovanejší ako s domácimi zvieratami. Miesto pre Emeše som spravil na pohovke v obývačke. Ukázal som jej chladničku. Jest' môže hocičo. Plynový sporák nech nepoužíva! Prikývla, ...plyn som ale pre istotu vypol – zapínať ho budem ja. Záchod, kúpeľňa – vaňa žiaľ nie je... sprcha áno. Emeše zarmútene prikyvovala. Tašku, ktorú držala v ruke, som jej prikázal položiť k poloprázdnej skrini v obývačke. Nech sa potom do nej vybalí, ako sa jej zachce...

Pozrel som sa ešte do návodu. Medzi radami som našiel aj neobvyklú: „Lúbi sa hojdať na lustr!“ Čierne na bielom. Lustre mám dva – v obývačke a spálni. Do spálne chodiť nebude. Zostáva riešiť luster v obývačke. – „Odmontujem...“ – bol prvotný nápad. „Nie...“ – bol ten druhotný. Vrátku mám. Väčšie diery do stropu. Vymením skrutky lustra za desaťkrát silnejšie. „Nech sa Emeše hojdá, koľko sa jej zachce! Jej postave to len prospeje...“

Prvé hodiny s Emeše prešli normálne. Akoby som bol pohádaný so svojou neexistujúcou manželkou. Na otázky neodpovie. Prikývne, potrasie hlavou, krúti očami. Veľavravne sa škrabká pod pazuchou. Sem-tam zaškrieka. Slovo teda nevyriekne, na spôsob pohádanej polovičky.

Kritická udalosť nášho prvého spoločného večera s Emeše sa udiala v kúpeľni. Ak by som mal psa alebo mačku, tak sa vyzlečiem. Postavím sa pod sprchu. Púšťam si na seba vodu do sýtosti....

Mal som ale Emeše. Vyzliekol som sa. Už som sa chystal pustiť na seba vodu, keď sa môj pohľad zatúlal do zrkadla, do jeho spodnej časti. Stretol sa tam s pohľadom Emeše. Stála naklonená nad umývadlom, ramenami trochu nad jeho okrajom. Nat'ahovala sa na prstoch svojich svalnatých nôh, krivých - postava na spôsob chlpatého dieťaťa po krivici.

Umývala si zuby. Zadok mala vystrčený. Cerila sa ako opice – veď ako inak. Chlpaté pery a zubnú kefku mala od peny. Á, veď je to moja kefka!...

– Opičia žena – možno dievčina – je nahá! – uvedomil som si. Uvedomiac si svoju nahotu. Alebo nie je nahá, je oblečená v opičej kožušine?...

- Holý som tu len ja! – skonštatoval som a hanblivo som si skryl svoju visiacu pýchu pod penu špongie.

Emeše - odvrátiac zrak - dokončila umývanie zubov. So sklopenými očami, a možno sa aj červenala, vyšla z kúpeľne.

Vzťah človeka so svojim šéfom je komplikovanejší ako s opicou. V tom sa nehrá o zubnú kefku, pastu, alebo o holý zadok. Počet a intenzita konfliktov so šéfom rástli každým dňom. Vlastne každým večerom. Lebo nepríjemnosti so šéfom sa objavovali vždy len večer či v noci. Cez deň bol šéf ako doktor Džekil, milý a slušný. Večer a v noci zlostný mister Hajd. Cez deň som sa s Džekilom vždy dohodol na všetkom. Večer alebo v noci s Hajdom na ničom.

Komáromská halušková akcia sa vydarila. Posilnený maďarským Komáromom, plný sebavedomia, sa šéf rozhodol pre odvážny útok: obsadiť hlavné mesto Maďarov haluškami. Útok našich haluškární na Budapešť voňal úspechom.

- Škoda, že som tu bol doteraz len raz, aj to v detstve. Krásne mesto! – volal mi šéf prvý večer svojho pobytu v Pešti. – Niet sa čo čudovať – pokračoval. Paláce a mosty sú výsledkom práce mozolnatých rúk slovenských murárskych majstrov a iných remeselníkov. Budapešť je presiaknutá potom armády šikovných a pracovitých Slovákov Horného Uhorska. Medzi architektonickými krásami mesta sa dobre budú vynímať elegantné búbky s haluškami – vyvodil šéf. - A neskôr naše honosné gurmánske svätyne reťazca Halushka's.

Po dráždivom úvode sme hovorili o pracovných záležitostiach. Už som nezhltoľ žiadnu ďalšiu pilulku jeho výkladu uhorskej histórie. Výrok šéfa, že krása Budapešti je len zásluhou mozol'ov slovenských murárov a remeselníkov, som bral ale bral ako urážku. Horká pilulka zaúčinkovala.

- A Bratislavu aký fras stavia? Maďari! - či to nevieš? – rozčuľoval som sa, keď šéf zložil telefón. Je to protihodnota za slovenský vklad do krás Budapešti! Vyjdi len na stavby sídlisk v krásavici na Dunaji, ty opica!... – povedal som do hluchého telefónu. Nechcene aj samici, pohojdávajúcej sa na lustrí v obývačke.

Poprosil som Emeše o odpustenie...- Nehovorím to tebe... – povedal som. A doplnil som názor súvisiaci s bratislavskými stavbami: - Maďarské a cigánske slovo tam počuť! Aj ukrajinské, na mraky! - Emeše súhlasne prikyvovala... alebo prikyvujúc sa mi posmievala?...

Ďalší deň som študoval. Chcel som vedieť viac o haluškách. Perla z informácií internetovej záplavy bola táto: čo u Maďarov bryndzové strapačky, to u Slovákov halušky. No nie s bryndzou, ale tvarohu podobnému strúhaným syrom. Ďalej toto: čo pre Maďara kapustné strapačky, to pre Slováka strapačky – ale bez prívlastku. Suma sumárum: maďarské bryndzové strapačky pre Slováka nie sú ani bryndzové, ani strapačky...

Takýto záver pátrania mi zneistil logiku. Na básnickú otázku „Halušky vyvezené zo Slovenska do Maďarska sa stanú v Maďarsku dovezenými strapačkami?“ som nevedel básnicky, ani prozaicky, odpovedať... Pohojdal som sa radšej na lustrí.

Večer zase telefonát od mistera Hájda. Dva dni v Budapešti mu stačili, aby ho sympatie voči Maďarom prešli. Začal

rozčúlene. A rozčúlene aj pokračoval - svojmu spovednému farárovi z núdze.

- Predstavte si! Feferóni urážajú naše halušky. Viete určite – pokračoval - halušky sú súrodencami strapačiek.

- Vďaka svojim internetovým štúdiám to viem – pomyslel som si.

- Otestovanie znalostí Maďarov o haluškách bol môj cieľ. – pokračoval. Objednal som si teda Šomlói halušky. Lebo – myslel som si – sú haluškami. Čo mi priniesli? Katastrofu! Aký idiot mohol nazvať Šomlói zákusky haluškami? Kočovný primitív vo feferónovom delíriu! Lebo Šomlói halušky nie sú haluškami! Ani vtedy nie sú, ak zákuskom podobné niečo, čo mi priniesli pod zámenkou halušiek, na drobné kúsky roztrháme! Ázijskí vandráci! Poliali ich aj čokoládou a lekvárom – syčal mi do ucha.

- No dobre, aj my niektoré z našich inovovaných halušiek osladíme.- uzavrel zmierlivo svoju nenávistnú večernú spoveď mister Hájd.

Vypočul som si ho bez slova. Aj som sa s ním pokojne rozlúčil. Hovor sa skončil. Rozčúľil som sa až potom.

- Ty opica! – obrátil som sa k opici-samici. Čím je tvoj pán? Za chrptom nadáva Maďarom zoči-voči Maďarovi? – nadával som za chrptom Slovákov. Vybehol som. Potom vbehol. S mapou historického Maďarska, ktorú som vybral zo skrine v kuchyni. Vystrel som ju na dlážku pred Emeše. Bezradne sa pozrela - na mňa, potom na mapu – a zádumčivo sa škrabkala po chlpatom zadku.

- Vidiš, aké veľké bolo Maďarsko? Také isté veľké ako Uhorsko! ...- dodal som sarkasticky. - A historická krajina Tóto? Ak ju tak nazveme... Patril im len zlomok Hornej Zeme! ...Patril?...Hlúposť! Nanajvýš ho mali v spoločnom

vlastníctve...Sprivatizovali si potom časť zoslabnutej ríše spolu s Čechmi... nuž čo, stalo sa, čo sa stalo....Ale sprivatizovať aj históriu? ...Slováci moji zlatí, je to od vás nechutné! – vybíjal som svoju zlosť na opici, inšpirovaný šéfovým školením o Šomlói haluškách. Aj jeho predchádzajúcou prednáškou o dávnom hnutí slovenských murárov „Za výstavbu Pešti a Budína!“.

A skrsol mi v hlave nápad – diabolský plán!...Šéf v Pešti, Emeše tu! Vybijem si hnev na nej. Vytlačím si Veľké Maďarsko! V malom formáte. Svoju uctievanú veľkú mapu Uhorska – teda po našom Historického alebo Veľkého Maďarska – som nechcel zneužiť na diabolský plán. Zvedavá Emeše. ma odprevadila do kuchyne. Súčasne tam odprevadila aj obe mapy. Tú uctievanú vrátim do skrine. Emeše bude v kuchyni svedkyňou, aj účastníčkou ďalšieho kroku môjho diabolského plánu: varenia halušiek!

„Pripravenú masu“ – v našom prípade mapu – „rozvalkáme na tenko valčekom“ – znel prvý úkon v recepte stiahnutého z internetu. Vyvalkať mapu bola hračka. „Do hrnca pripravíme slanú vodu“ – teda do plechového vedra z kúpeľne, povýšeného do hodnosti hrnca. „Hrniec položíme na sporák.. Zapálime plyn, nech sa slaná voda zohreje“ – čítal som ďalej recept.

Plyn som zapol, bol vypnutý kvôli opici. Emeše ma pozorne sledovala. „Vďaka dôkladnému valkaniu je masa“ – teda mapa, skonštatoval som s úsmevom – „pripravená na trhanie. Z dosky na krájanie ju ostrým nožom natrháme do horúcej vody“ – hahaha – „hrnca“.

Trhanie halušiek sa Emeše pozdávalo. Našla si preto ďalší nôž a opičila sa po mne v trhaní. Natrhané papierové halušky si poplávali v horúcom kúpeli. Potom som „halušky“ odcedil. Na

záver ešte bryndzu na ne! - Nech sa páči, dobrú chuť! – položil som pred Emeše veľký tanier „bryndzových halušiek a´la Uhorsko“. - Vyvlastniť časť spoločnej vlasti s Maďarmi, to bol sen predkov tvojho gazdu a zdroj jeho spokojnosti v súčasnosti... – komentoval som lahôdku zemepisného pôvodu na tanieri. – Zhltnúť Hornú Zem Uhorska! Áno, stalo sa to skutočnosťou... A ty teraz môžeš zožrať celé Uhorsko!... Emeše chuť na Uhorsko nemala. Rozplakala sa... Trest šéfa na diaľku, varením „bryndzových halušiek a´la Uhorsko“, som považoval za vydarený.

O tri dni neskôr bol šéf – v milom a slušnom štýle doktora Džekila - hviezdou v Maďarsku. Podnikateľ zo Slovenska s brilantným imidžom! Hviezdou aj v Poludňajších správach, na Námestí hrdinov, vyspovedaný Ronaldinou Rozkos – reportérkou nielen priezviskom rozkošnou.

Námestie hrdinov je v susedstve Városliget, Mestského parku Budapešti. V chládku stromov parku sa v ten deň otváralo niekoľko búdok rodiaceho sa reťazca Halushka's. Ronaldina Rozkos vo svojej vrcholnej forme. Pozor Slováci! Ronaldina je rozkošná, ale nie Rozkošná! - príliš mladá na to, aby bola historickou postavou, a tým adeptkou na poslovenčenie jej priezviska.

Ronaldina excelovala. Akusticky, aj vizuálne. Vo fešnom, svetlozelenom kostýmčeku nadšene štebotala so skvelým Slovákom haluškového biznisu. Dobre sa vynímala pred bronzovými sochami pokrytými tmavozelenou patinou, stojacimi na pomníku Milénia, postaveného z úcty k tisícročnému jubileu zabratia vlasti Maďarmi v Karpatskej kotline.

Pamätník so sochami náčelníkov siedmich staromaďarských kmeňov, zaberajúcich vlasť, ako a vojvodcov, panovníkov tisícročnej histórie Maďarska.

Ústredný stĺp pamätníka - s archanjelom Gabrielom dvíhajúcim do neba dvojité apoštolský kríž a relikviu maďarskej histórie Svätú korunu - ako výkričník upozorňoval divákov Poludňajších správ, že nohy Ronaldiny sú štíhlejšie.

Šéf sa nedal zahanbiť. Nahodil sa k reportáži, ako sa patrí. Zrozumiteľnou maďarčinou - hovoriac naučený text do mikrofónu Ronaldiny – potešil fanúšikov halušiek, že sa už na Slovensku nakladajú mobilné haluškárne na vlak smerujúci na juh. Niekoľko dní a chutné a lacné halušky sa dostanú do každej rodiny Maďarska. Ronaldina sa tešila spolu s doktorom Džekilom z úspechov Halushka's. Fandila mu, aby sa jeho svetoborné haluškové plány stali skutočnosťou. „Nezostanú vo svete hladné bruchá, to haluška na vaše vráta búcha“, znel v éteri môj slogan.

Večer mister Hájd znovu volal svojmu spovednému farárovi. Nezodvihol som hneď. Bol som zamestnaný svojím už niekoľko dní trvajúcim snažením. Uzmieriť sa s Emeše. Spojazdnil som luster aj v spálni. Nacvičovali sme skoky zo spálne do obývačky - z lustra na luster - a späť. Prestávku v nácviku som využil na zdvihnutie telefónu..

- Kde sa v riti flákate?...- sprdol ma na úvod Hájd. – Videli ste reportáž v televízii? – pýtal sa.

- Videl...

- A videli ste tú bandu za mnou? – pokračoval výsluch.

- Vašich fanúšikov? Oslavujúcich halušky? Áno, videl...

Mávali transparentmi mojich hesiel a sloganov.

- Do piče s vašimi transparentmi! – dostavil sa vyšší stupeň záchvatu mistra Hájda. Myslím tých s velikánskymi fúziskami. Sedeli - vlastne sediac stáli - na pomníku, na svojich strapatých poníkoch! Tých ôsmych náčelníkov s poníkmi pod riťami! Aj tých ďalších akože Maďarov a akože hrdinov, stojacich medzi

nechutnými turulmi vyčačkanými stĺpmi gýčovitého pamätníka...! – zvyšoval decibely svojho hnevu.

Ako šéfov spovedný farár som veľkodušne nekorigoval počet Staromaďarov... Objímajúc rameno Emeše, načúvajúcej do telefónu, som si odovzdane „užíval“ Hájdovu aktuálnu traumou...

Mister Hájd už nezavolať. Len doktor Džekil. Vždy korektne. Vyšlo najavo, že dôvodom náhlej zmeny šéfa – na neschizofrenického Džekila - bolo jeho vniknutie do maďarskej duše. Hlboké vniknutie do duše Ronaldini Rozkos... A nielen do jej duše. Nezostalo to utajené: „Ronaldina és a Sztrapacskakirály románca!“ – znela v peštianskom bulvári ich nočná romanca.

Po televíznom rozhovore na Námestí Hrdinov sa totiž šéf stretol s Ronaldinou aj súkromne. Chcel spoznať jej maďarskú dušu, ona jeho slovenskú. Nadránom v jej byte potom šéf spoznal – okrem iného - aj Ronaldininu podušku... ktorá ale – aj podľa bulváru – sa nezhodovala s čerešničkou na torte ich vzájomného nočného spoznávania.

Z bytu ženy sa potom slovensko-maďarský pár – v Karpatskej kotline bežný etnický mix - čoskoro presťahoval do honosnej vily. Vilu si kúpil šéf. - Netušil som, že pár týždňov podnikania s haluškami tak vynáša – pomyslel som si. Šéfov biznis bol ale už v pokročilom štádiu tvorby reťazca mobilných haluškární. Mohol si dovoliť kúpiť vilu v budínskych kopcoch nad Dunajom.

Krátky dokument vtedajšieho bežného dňa zo šéfovej vily: Šéf s hlavou v lone Ronaldiny. Odtiaľ, omámený vôňou ženy, telefonicky vybavuje. Aj netelefonicky odbavuje. Prsty ženinej ľavej ruky v kaderiach šéfa. V prstoch jej pravej ruky telefón. Z nevlastného domu z domu pracuje na svojich reportážach.

Šéf tiež pracuje. Z oparu Ronaldinovej vône riadi budovanie a štart siete honosných Halushka's.

Štart siete šéf časoval na deň letného slnovratu. Na Svätójánsku noc. Podľa Maďarov: na noc Svätého Ivana. Keď sa otvárajú hory, keď sú nadprirodzené bytosti najaktívnejšie. Keď sa stanú zázraky... Pracovné úlohy sa mi zjednodušili. Zredukovali sa na reklamné záležitosti okolo budovaných bratislavských centier halušiek a na starostlivosť o Emeše. Zostala u mňa. Ronaldine sa zvieracie chlpy totiž hnusia. Šéf, nenávidiaci Maďarov, si zvolil takúto Maďarku! Protiklady sa priťahujú?- asi nielen z hľadiska zvieracích chlpov. Masochistické a sadistické psychologické hĺbky šéfa, či oboch?

Postupom dní som vo firme pôsobil stále menej ako reklamný textár, viac ako manažér. Viac som aj videl do firmy. Z hľadiska biznisu mali prioritu oddelenia vyrábajúce konštrukčné prefabrikáty stavaných sídiel halušiek než samotné halušky. Nielen halušky, ale aj prefabrikáty sa vyrábali na severe Slovenska. Obdivuhodnou efektivitou. Prefabrikáty a do chladiacich boxov naložené porciované halušky prevážali železničné konvoje. V štýle vojnových vlakových konvojov zásobovali stavby sídiel a skúšobné prevádzky siete haluškární Halushka's. Sieť Halushka's, rozostretá ako vejár, zo Severného Slovenska až po Balkán, až po Východné a Transilvánske Alpy.

Večery a víkendy som venoval Emeše. Naše športovanie - pohojdávanie sa na lustroch - sme rozšírili o kultúrne aktivity. Pozerali sme telku, rodinné seriály. Zniesol som to. V záujme Emeše, fanúšičky seriálov. Nuž čo, žena opica. Emeše, opätujúc moju ústretovosť, sa skoro na smrť unudila počúvaním vážnej hudby. Počas počúvania hudby som spozoroval, že si Emeše –

medzi dvomi zívami - do rytmu poškriekava. A chytá sa v melódii hudby a spevu. Počas rodinných seriálov sa ľudsky smeje alebo si poplakáva.

Úspešný príbeh halušiek v Karpatskej kotline by sa tu mohol skončiť. Mala ale však ešte prísť noc na Svätého Jána - podľa Maďarov noc na Svätého Ivana – noc otvárania siete Halushka's. Noc, keď sa okrem Halushka's otvoria kopce, keď sú nadprirodzené bytosti a sily najhlbších vrstiev prírody najaktívnejšie. A stanú sa zázraky, teda aj katastrofy. Lebo katastrofa je zázrak, katastrofický druh zázraku...

...Dostavil sa dvadsiaty štvrtý jún, deň Svätójánskej noci. Cez deň som ešte skontroloval, či reklamná ozdoba jedného nového centra Halushka's v Bratislave je pripravená na večerné slávnostné otvorenie. Od večerného otvorenia haluškovkej ríše Karpatskej kotliny, spestreného aj s ohňostrojmi, nás už delilo len niekoľko hodín. Vnútroštátne a zahraničné televízie s napätím referovali o blížiacej sa udalosti. Bol som príliš unavený, aby som sa v našom meste osobne zúčastnil otvorenia niektorého centra Halushka's. Zostanem pri Emeše. Potrebuje ma.

Nevydržali sme do spustenia oslavných ohňostrojov. O pol desiatej som zadriemal. Solidárne aj Emeše. Vonku sa čoskoro končí skoro najdlhší deň roka. Súmrak večera už zvíťazil nad svetlom dňa.

Prebral som sa na svoje zívnutie. Emeše na svoje. - Napodobňuje ma?... Opica! – pomyslel som si. Usmial som sa na ňu. Emeše skúsila úsmev opätovať. Na jej tvári úškrn podobný úsmevu - alebo úsmev podobný úškrnu? Pohladkal som ju – možno s láskou - po chlpacej tvári. Odišiel som do kúpeľne.

Už som sa sprchoval, keď sa otvorili dvere. Vošla Emeše. Od stretu jej umývania zubov a môjho sprchovania sme obaja rešpektovali právo toho druhého na intimitu kúpeľne... - Noc na Svätého Jána je však výnimkou – pomyslel som si, a nevadilo mi to.

Ani to mi nevadilo, keď sa Emeše pritúlila ku mne. Dlhými opičiami hnátmi objala môj driek. Chlpatú tvár, mokrú od spršky vody zo sprchy, si pritlačila k môjmu mokrému lonu. Nežnými pohybmi svojich dlaní som menil náhodný smer potôčikov vody, tečúcich po jej chlpatých ramenách. Svoje pocity, vyvolané jemným, svalnatým dotykom opičej samice, som pozorne, zvedavo a vzrušene vnímal a skúmal...

Po minúte, dvoch, strávených spolu skoro bez pohybu pod prúdom vody, ktorý sa podobal na letný dážď v pralese, som zdvihol Emeše, privinul som si ju k sebe a vykročil som smerom do tmavej spálne...

Zobudil som sa, slnko už bolo dávno hore. V noci počuté exotické tamtamy vymenil zvonivý zvuk ženského spevu. Maďarská ľudová pieseň, v kvalitnom prevedení.

Objatie s malou chlpatou Emeše, pripomínajúce náručie môjho veľkého medvedíka v detstve, som ešte cítil v ramenách a na tele. Záchvevy a krče mi ešte vibrovali v lone. A spomienky na nočný zázrak a návštevu v pralese. Hlboké emočné pečate, objavené prapocity a prapôžitky.

Spev ženského hlasu, ja sám v posteli. Fyzicky sám, ale spolu s krásnymi spomienkami na noc, ako aj s výčitkami svedomia. Porušil som zákon ľudského druhu! Sex človeka so zvierat'om je zakázaný. Hoci – že vraj – aj Robinson Crusoe to robil s kozami. A jeho príbeh z povinného čítania nevykázali. Pravda, v knihe sa kozy na ostrove len pásli, len mlieko a mäso odovzdávali človeku – dobrovoľne? – seba nie.

- Kde môže byť? Moja milo-divoká žienka z pralesa... – pýtal som sa nahlas, lebo pieseň – predpokladal som – mohla znieť z rádia. - Zapla ho Emeše – odhadoval som ďalej. Čupí pred aparátom. Zvedavo pozoruje svetlá tancujúcich decibelov.

- Tu som, ja som Emeše... – povedal zblízka ten istý hlas, predtým krásne spievajúci. Otvoril som oči. Vedľa postele stál biely kôň. V životnej veľkosti. Po noci s opicou neprekvapí.

- Dobré ráno! – povedal som koňovi, teda kobyle. – Nie si hladná? – spýtal som sa prakticky a uvažoval som, kde nájdem seno. Pásť sa môže za činžiakom. Ostali aj ďalšie otázky. Napríklad: z nemej opice sa stala hovoriaca kobyla?

- Nie som hladná... Najedla som sa v noci lásky a milovania... – povedala, erdžiac a konsky sa usmievajúc. Sklonila si ku mne svoju veľkú konskú hlavu s bielou hrivou. Veľkými nozdrami ma ovoniavala, k tvári sa mi pritrela so svojou zaslintanou tlamou.

Bolo to príjemné. Namiesto pralesa akoby v stajni. Videl som na Emeše, že aj jej. Veľkými hnedými očami sa na mňa milo pozerala. Položiac predné kopytá na plachtu postele, uložila sa vedľa, na koberec. Premeriavala si ma očami, od hlavy až po päty - teda to, čo zo mňa spopod paplóna trčalo. V očiach jej zaiskrila túžba. - Áno Emeše, aj to nejako vyriešime... – pomyslel som si. – Predtým ale ešte tie otázky...

- Táto premena..., nechápem... – povedal som svojej bielej kobyle. Bola moja. Moja nová láska. V noci som jej šepkal – jej opičej identite - slová vernosti, sľúbil večnú lásku v dobrom aj v zlom...

Onedlho som bol v obraze. Emeše predtým, ako sa stala opicou a potom kobylou, bola laborantkou šéfa - vtedy vedca genetika a profesora medicíny. A predsedu Strany najväčšej slovenskej obrody.

Šéf, ešte ako profesor, bol medzinárodne uznávaným odborníkom devolučných biologických dejov. Až neskôr, dôsledkom tajných plastických operácií, sa stal z profesora - neidentifikovateľne – dobre identifikovateľný šéf.

Šéf ako profesor zamestnal Emeše vo svojom súkromnom laboratóriu, ktoré sa nachádzalo – skryto pred svetom - v horách Severného Slovenska. Emeše bola laborantkou, Maďarkou a k tomu aj Emeše. Reinkarnácia inej Emeše - postavy staromaďarskej mytológie – ktorá bola stelesnením trojkombinácie turula, zlatého jeleňa, bieleho koňa a súčasne pramatkou rodu Arpádovcov.

Devolučné sérum, skúšané šéfom mení experimentálneho Maďara alebo Maďarku na koňa, respektíve na kobyľu. Na evolučnej mape Darwina prejsť od človeka k spoločnému predkovi človeka a koňa, a od tejto križovatky predkov sa potom po evolučnej ceste dostať ku koňovi, nie je len devolučná, ale aj evolučná túra genetiky.

Šéf sa pokúsil túto zložitú cestu do svojho séra genetickej dynamiky zakódovať a vyskúšať na Emeše. Nepodarene. Po devolučnom dosiahnutí križovatky, následná evolúcia síce transformovala Emeše v smere ľudského druhu, ale pri ďalšej genetickej križovatke odbočila v smere opíc a u nich aj skončila.

Dôležitý fakt: Emeše ako opica si svoju ľudskú minulosť nepamätala. Ako kobyľa si ale pamätala všetko, dokonca aj deň straty svojho panenstva!

Chápem... – povedal som nechápajúc. Genetická mágia bola pridaleko od mojich spisovateľských skúseností, ako aj od znalostí reklamného textára

- A ako z teba, moja zlatá Emeše, sa stala takáto pekná kobyľa? – pýtal som sa a dal som jej milú pusku na kobyľiu tlamu.

- Nevieť... – dumajúc sa pozrela do diaľky. Potom sa usmiala a ukázala veľký, biely, bezchybný konský chrup. – Nevadí, že neviem, podstatné je, že sa mi tebou dobre debatuje a ... svoju repliku ukončila s veľavravnými tromi bodkami.

Chvíľku sme sa ešte rozprávali. Aj o tom, ako nám bolo spolu fajne na lustrach.. – Aj v noci!...Brrrr... – zaerdžala vyzývavo Emeše . - Mám husaciu kožu...- povedala. Chaos – pomyslel som si – žena, opica, kobyľa a teraz ešte aj hus!

Onedlho sme raňajkovali. Milovať sa budeme po nich, dohodli sme sa milo. Sebe som pripravil sendviče, pre Emešu som natrhal vysušený asparágus. Usalašili sme sa pri televízore. Obaja pred ním na koberci. Emeše krížom za mnou, bola mi operadlom.

V telke – vo vysielaní maďarskej televízie – sme namiesto obvyklého rodinného seriálu videli len zrnitosť obrazovky. Prepol som na Slovákov. Dávali starú verziu filmu „Jánošík“, na spodku obrazovky textové upozornenie avizujúce mimoriadne správy. Prepol som na CNN.

„Genetický útok na Strednú Európu!“ - „Ulice a námestia plné maďarsky hovoriacich koňov“ – „Kto je za masovou genetickou manipuláciou v Karpatskej kotline?“ – zneli vo voľnom preklade titulky CNN.

Prepol som späť na Slovákov. Jánošík práve okrádal bohatých kupcov a lup rozdal chudobe. Potom nasledovali mimoriadne správy. Vlastne predtým ešte reklama: Slovenská národná banka poskytne nenávratnú pôžičku Slovákom na kúpu pozemkov vo Veľkej maďarskej – teraz už slovenskej - nížine.

- No, ved' im tam dajú potomkovia tamojších beťárov! – povedal som Emeše. Myslel som na staromaďarské povedomie tam žijúceho ľudu. – Osídlovať a k tomu aj premenovať nížinu? Keď vyťahnu bič, vtedy tam len bude harmatanec!!! – pokračoval som. Emeše prikyvovala sťa kobyľa.

Mimoriadne správy sa transformovali na debatu okolo okrúhleho stola. Od moderátora napravo slovenský prezident, naľavo môj – teda vzhľadom na minulosť Emeše aj náš - šéf. Prekvapilo ma to. Emeše asi nie, lebo ona naďalej prikyvovala.

Moderátor predstavil politikov a odborníkov. O šéfovi povedal, že je podnikateľ, genetik a profesor. V ostatnom čase ako podnikateľ s haluškami mnoho týždňov strávil v Maďarsku. Je znalcom tamojších spoločenských zvyklostí – dokonca aj vo sfére intimity - a súčasne aj odborník revolučných genetických zmien.

Prvá otázka moderátora na šéfa: „Kto spôsobil túto - podľa svetových médií - genetickú tragédiu v Karpatskej kotline?“

- Ja – odpovedal šéf skromne.

- Prekvapila ma vaša úprimnosť... – pokračoval moderátor. – A prečo? – pýtal sa ďalej.

- Ako odvetu za tisícročný útlak Slovákov Maďarmi! Pre založenie Veľkého Slovenska, ako priameho následníka Veľkej Moravy! Genetická zbraň totiž mení na kone len ľudí, ktorí sú viac ako z polovice Maďari! Výhoda tejto zbrane je, že nie sú po nej mŕtvoly, ale hovoriace kone. Predstavujú humánne vojnové riešenie. Kone sa môžu ešte aj verbálne uplatniť v živote. Môžu si založiť aj stranu, ktorá bude pre nich veľmi užitočná na ázijských stepiach, kam ich na základe dohody s Ruskom mienime vysťahovať. Budú tam mať dost' miesta na

politikárčenie. Aj trávy je tam dost'...Nech žije Veľké Slovensko! – zakričal šéf, ukončiac svoj monológ.

Na oslavný výkrik šéfa sa účastníci okrúhleho stola postavili do pozoru, aj moderátor, a od radosti z dobrých šéfových správ zaspievali – ešte stále malú – slovenskú hymnu.

Keď už znovu sedeli, šéf dodal, že iné verzie jeho devolučných metód - za ktoré si zaslúži Nobelovu cenu za medicínu, ako aj za biológiu – umožnia v budúcnosti historické zúčtovania aj medzi inými národmi za staré národné bolesti.

Začínam tušiť, ako to spravil – povedala Emeše, a pohodlne si stiahla pod seba svoje kopytá.

Počas okrúhleho stola vyšlo najavo, že genetickú zbraň, ktorá zvráti dejiny, bolo treba dostať medzi Maďarov v trójskom koni. Devolučné sérum zamiešali do halušiek, ktoré sa stali trojským koňom stredoeurópskeho devolučného zázraku.

V ďalšej časti mimoriadnych správ televízia priniesla aktuálne zábery z Budapešti a z iných maďarských miest. Ulice plné bezradných koní. Zmätené skupiny koňov. Rozhádané dvojice človeka a koňa. O týchto dvojiciach len toľko, že boli devolučnými dôsledkami zmiešaných manželstiev Maďariiek a Nemaďarov a opačne.

Bol tam aj kôň, ktorý skúsil nastúpiť do svojho auta. Aj taký, ktorý odtiaľ vystúpiť chcel, ale nemohol. Veľa koní prišlo o život, lebo v aute zaseknutí konskí šoféri dôsledkom svojich náhle vyrastených kopyt stratili vládu nad vozidlom a pozrážali prechádzajúcich ľudí a cválajúce kone priamo na prechode.

Väčšina tragédií, a samotná premena ľudí na kone, sa udiala na Svätojánsku noc – zdôraznil moderátor.

- Tak to bolo načasované, na noc zázrakov! – pridal k tomu šéf.

Po ukončení okrúhleho stola jeden skladateľ predstavil novú hymnu vzniknutého Veľkého Slovenska. Bola ako tá stará malá, ale predĺžená o dva takty.

Emeše sa rozplakala od radosti, že ako opica jedla z halušiek, ktoré som nosieval domov. Ináč by zostala škriekajúcou opicou. Devolučné sérum účinkuje aj na maďarské opice – skonštatoval som v duchu.

Spočítal som, akým podielom som Maďar. Vyšlo mi päť osmín: dedo z matkinej strany bol Rusínek a z otcovej strany Polomaďar, dokopy tri osminy nemaďarskej krvi.

- Ako to, že som zostal človekom a nestal sa zo mňa maďarský koň? Ktorý môj predok zapríčinil moje menej ako 50-percentné maďarstvo...? V haluškách chyba nebola, tých som zjedol viac ako dost

- Aké by to bolo dobré, keby som bol aj ja koňom...- povedal som smutne Emeše. – Budem ti aj takto dobrý? – pýtal som sa, porovnávajúc svoju postavu s postavou Emeše. Ako opica mi pristála veľkosťou, ako kobyľa mi pripadala priveľká a ja sebe ako primalý.

- Neboj, ľúbim ťa... – pritisla k mojim perám svoje nozdry. – Láska všetko prekoná...

V nasledujúcich týždňoch dočasná vláda Veľkého Slovenska pomocou povinnej konzumácie halušiek odhalila všetkých viac ako Polomaďarov. V rumunskej a srbskej časti Karpatskej kotliny sa to udialo tiež, Slovensko tam bolo jagavým príkladom.

Na území Veľkého Slovenska, ku ktorému patrili územia bývalého Slovenska a bývalého Maďarska, geneticky vystrašení polo- a menej Maďari prijali slovenskú národnosť,

obávajúc sa, že aj ich by mohli premeniť na kone, alebo za trest na iné domáce alebo divoko žijúce zviera.

Predčasné voľby vyhrala Strana najväčšej slovenskej obrody. Predsedu strany – teda šéfa – povýšili na doživotného prezidenta Veľkého Slovenska, ponuku stať sa aj posmrtným večným prezidentom veľkodušne odmietol.

Osud 500 tisíc hovoriacich koní, s prechodným povolením žiť na Veľkom Slovensku, sa spečatil. Nie každý z nich hovoril po maďarsky, boli medzi nimi len geneticky a nie rečovo Maďari. „Čo narobíme, aj takýchto tu máme“ – povedali úradné orgány Veľkého Slovenska. Tie sa tešili z faktu, že v Karpatskej kotline žilo omnoho viac maďarsky hovoriacich Málomaďarov – ktorí sa po devolučnej Svätójánskej noci rozhodli stať Slovákmi - ako Veľmimaďarov ľubovoľného druhu. Tých bolo dokonca menej ako Rómov.

Niekoľko týždňov po voľbách, ešte pred koncom leta, pred obdobím chladnejšieho počasia, 500 tisíc hovoriacich koní sa vybralo na ázijské stepi, do pravlasti Maďarov. Ruská moc im zabezpečila dostatok pastvín za Uralom.

A keďže aj cigánsku otázku bolo treba na Veľkom Slovensku riešiť, tak na chrbtoch 500 tisíc hovoriacich koní cestovalo na východ po Ural aj milión Rómov. Od Uralu Rómovia šli už pešo, smerom na juh, do ich pravlasti, do Indie.